

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **multigate a.s.**, se sídlem Riegrova 373/6, Olomouc, zastoupené JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem, se sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti proti výrokům č. IV. a V. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 1. 2014, č. j. 22 Af 113/2011 - 81,

t a k t o :

- I. V řízení **s e p o k r a č u j e .**
- II. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladu řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou kasační stížností žalobkyně (dále také jen "stěžovatelka") napadla rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 30. 1. 2014, č. j. 22 Af 113/2011 – 81 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byly ve spojeném řízení zamítnuty její žaloby podané proti rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 5. 2011, č. j. MSK 53612/2011 (napadené rozhodnutí I), ze dne 1. 6. 2011, č. j. MSK 54965/2011 („napadené rozhodnutí II“), ze dne 25. 11. 2011, č. j. MSK 94752/2011 („napadené rozhodnutí III“), ze dne 18. 1. 2012, č. j. MSK 129550/2011 („napadené rozhodnutí IV“) a č. j. 158026/2011 (napadené rozhodnutí V), ze dne 10. 4. 2012, č. j. MSK 177931/2011 (napadené rozhodnutí VI) a rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2011, č. j. MSK 55974/2011 (napadené rozhodnutí VII).

V těchto napadených rozhodnutích byla zamítnuta odvolání stěžovatelky proti prvostupňovým rozhodnutím správců poplatku o žádostech o vrácení vratitelného přeplatku na uhrazených místních poplatcích za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Napadeným rozhodnutím I bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bohumín ze dne 14. 3. 2011, č. j. MUBO/12686/2011/Fin/Gi, jímž byly zamítnuty žádosti o vrácení přeplatku na uhrazeném místním poplatku za období od 7. 7. 2010 - 30. 9. 2010 ve výši 4.674 Kč a od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010 ve výši 5.000 Kč, napadeným rozhodnutím II bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bruntál ze dne 11. 3. 2011, č. j. FIN/14429-11/1347408-2011/mih o zamítnutí vrácení přeplatku za období od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010 ve výši 10.000 Kč, napadeným rozhodnutím III bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bohumín ze dne 12. 5. 2011, č. j. MUBO/22836/2011/Fin/Gi, jímž byla zamítnuta žádost o vrácení přeplatku na uhrazeném místním poplatku za období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011 ve výši 38.060 Kč, napadeným rozhodnutím IV bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bohumín ze dne 13. 7. 2011, č. j. MUBO/32940/2011/Fin/Gi o vrácení přeplatku ve výši 224 Kč za období 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011, napadeným rozhodnutím V bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bohumín ze dne 24. 8. 2011, č. j. MUBO/38945/2011/Fin/Star, jímž byla zamítnuta žádost o vrácení přeplatku na uhrazeném místním poplatku za období od 1. 4. 2011 - 30. 6. 2011 ve výši 5.000 Kč, napadeným rozhodnutím VI bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bohumín ze dne 21. 9. 2011, č. j. MUBO/43129/2011/Fin/Star, jímž byla zamítnuta žádost o vrácení přeplatku na uhrazeném místním poplatku za období 1. 4. 2011 - 30. 6. 2011 ve výši 30.000 Kč a napadeným rozhodnutím VII bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Bruntál ze dne 11. 3. 2011, č. j. FIN/16969-11/1347405-2011/mih, jímž byla zamítnuta žádost o vrácení přeplatku na uhrazeném místním poplatku za období od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010 ve výši 5.000 Kč.

Skutkový stav věci společný pro všechna uvedená řízení spočíval v tom, že stěžovatelka s výhradou splnila ohlašovací povinnost k jiným technickým herním zařízením ve smyslu příslušných obecně závazných vyhlášek, sama si poplatky vypočítala a zaplatila je. Následně podala žádosti o vrácení zaplacené částky jako přeplatku. Těmto žádostem správci poplatku nevyhověli s tím, že na osobním daňovém účtu žalobkyně nevykazují žádný přeplatek. Proti těmto rozhodnutím podala žalobkyně odvolání, která byla zamítnuta napadenými rozhodnutími žalovaného.

II. Žaloby

V žalobách proti napadeným rozhodnutím stěžovatelka uvedla tyto společné žalobní body. Především vycházela z toho, že ustanovení § 10a zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném od 16. 6. 2010 do 31. 12. 2011 (dále jen „zákon o místních poplatcích“) je protiústavní. Místnímu poplatku podle jejího názoru podléhá jen zařízení *povolené* Ministerstvem financí. Žádný zákon však Ministerstvu financí nestanoví pravomoc povolovat jiné technické herní zařízení. Pokud bylo úmyslem zákonodárce zpoplatnit i provozování jiného technického herního zařízení, měl tak určit formou seznatelnou, srozumitelnou a neumožňující různý výklad. Pokud je však právní úprava nejednoznačná, je nutno při jejím výkladu postupovat podle principu *in dubio libertate (mitius)*. Napadenými rozhodnutími zpoplatněná koncová zařízení jako součást funkčně nedělitelného centrálního loteriijního systému jsou přitom Ministerstvem financí

pokračování

pouze *schvalována*. Jedná se o zařízení, která bez napojení na centrální řídicí jednotku a místní řídicí jednotku nejsou schopna uskutečnit všechny prvky sázkového procesu na jednom místě. Nelze je tak podřadit pod pojem *výherního hracího přístroje* dle § 17 odst. 1 zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“). Tak je žalobkyni povoleno provozování centrálního loterijního systému s tím, že provozování a umístění koncových zařízení je jen *schváleno*. S ohledem na to, že žalobkyně shora uvedený poplatek zaplatila, vznikl mu na jejím osobním daňovém účtu vratitelný přeplatek ve smyslu § 154 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „d. ř.“). Ve výroku rozhodnutí správce poplatku nejsou uvedeny předpisy, podle kterých bylo rozhodováno (rozhodnutí obsahuje jen odkaz na § 155 d. ř.). Žalobkyně má za to, že v rozhodnutí absentuje zejména odkaz na příslušnou hmotněprávní úpravu, přičemž z výroku rozhodnutí není ani zřejmé, zda správce poplatku postupoval i podle jiných ustanovení daňového řádu. Obecně závazné vyhlášky, podle kterých bylo rozhodováno, nesplňují požadavky určitosti a srozumitelnosti, navíc upravují některé záležitosti odlišně od zákona. Vyhlášky především stanoví, že poplatková povinnost vzniká okamžikem povolení zařízení Ministerstvem financí. Poplatek však nese název *poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí*. Povolení a provozování jsou dvě základní podmínky vzniku poplatkové povinnosti, které musejí být splněny současně. Protože žádný orgán nemá pravomoc koncová zařízení žalobkyně povolovat, jsou předmětné obecně závazné vyhlášky v rozporu se zákonem.

Zvláštní žalobní námitky se týkají rozhodnutí č. j. MSK 55974/2011 a č. j. MSK 54965/2011, jimiž bylo rozhodnuto tak, že „*přeplatek Vám nemůžeme vrátit*“, přičemž toto rozhodnutí není ani adresováno žalobkyni, ale jejímu zástupci. Podobně rozhodnutím č. j. MSK 53612/2011 bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí správce poplatku I. stupně, který žádost o vrácení přeplatku *zamítl*. Podle zákona však mělo být rozhodnuto tak, že se žádosti buď *vyhovuje* nebo *nevyhovuje*. Konečně vůči napadenému rozhodnutí č. j. MSK 94752/2011 stěžovatelka namítala, že je nesrozumitelné v rozsahu citaci rozhodnutí správce poplatku I. stupně, která nedává žádný smysl.

III. Napadený rozsudek

Řízení o žalobách proti napadeným rozhodnutím žalovaného bylo nejprve přerušeno kvůli probíhajícímu řízení ve věci projednávané Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 2 Afs 52/2013. Krajský soud v napadeném rozsudku pokračoval v přerušeném řízení, spojil všechny uvedené věci pod sp. zn. 22 Af 113/2011 a žaloby zamítl (výrokem IV), přičemž nepřiznal žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení (výrok V).

V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud k jednotlivým žalobním bodům uvedl následující. Nejprve se zabýval námitkou nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí III, přičemž dospěl k názoru, že citace rozhodnutí správce poplatku v tomto napadeném rozhodnutí je zřejmě chybná (slovo společnost mělo být zřejmě citováno jako společnosti, kdy věta nelze konstatovat, že společnosti uhrazený místní poplatek není obec oprávněna vybírat již smysl dává). Nicméně z obsahu žaloby je zjevné, že žalobkyni bylo zřejmé, o čem žalovaný napadeným rozhodnutím III rozhodl a v jakém kontextu a smyslu uvedenou citaci použil. Z toho je evidentní, že nastolená situace nezabránila stěžovateli se postupu správních orgánů v obou posuzovaných případech bránit a ani jinak ji nezmátla. Nedošlo

tak k dotčení stěžovatelky na jejích právech a bylo by pouhým formalismem toliko pro tento důvod rozhodnutí III rušit.

Dále se krajský soud zabýval námitkami mířícími proti formulacím výroků napadených rozhodnutí II a VII, a jednoznačně dospěl k závěru, že ať už byly výroky správců poplatku I. stupně formulovány jakkoli, je z nich zjevná vůle těchto správců daně místní poplatek žalobkyni nevrátit, tj. žádosti nevyhovět. Namítané formulace pak žalobkyni nijak nezmátly tak, že by proti rozhodnutím správců poplatku nepodala odvolání, apod., proto ani případnou nesprávnou formulací výroku nedošlo k poškození práv žalobkyně.

K námitkám o protiústavnosti § 10a zákona o místních poplatcích krajský soud uvedl, že nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, publ. pod č. 39/2013 Sb., zamítl Ústavní soud návrh na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, in eventum na vyslovení protiústavnosti části třetí zákona č. 183/2010 Sb. podaný z obdobných důvodů, jaké uplatňuje žalobkyně v žalobě. Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., jíž byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem.

Dále se krajský soud zabýval posouzením právní otázky, zda lze pod pojem *jiné technické herní zařízení* podřadit i stěžovatelem provozované *videoloterní terminály*. K tomu krajský soud odkázal na judikaturu správních soudů i Ústavního soudu a uvedl, že z hlediska technického (míněno vnitřního technického uspořádání) budou mezi výherními hracími přístroji a jinými technickými herními zařízeními existovat rozdíly. Pokud by však tato zařízení musela fungovat na principu výherních hracích přístrojů i z pohledu průběhu sázkového procesu (což ovšem z žádného ustanovení zákona dovodit nelze), byly by videoloterní terminály pouze jakýmsi „moderním typem“ výherních hracích přístrojů. Pak se ovšem nutně nabízí otázka, proč by zákonodárce tuto novou kategorii přístrojů vůbec zaváděl a samostatně ji zpoplatňoval (postačilo by případně novelizovat definici výherního hracího přístroje uvedenou v § 17 odst. 1 zákona o loteriích). Nelze totiž přehlédnout, že kromě zmiňovaného funkčně-technického hlediska má význam i vnímání výherních hracích přístrojů či videoloterních terminálů jejich běžnými uživateli. Pro uživatele těchto přístrojů je pak naprosto okrajové, zda ke generování výhry dochází přímo v daném zařízení (jako je tomu u výherních hracích přístrojů), anebo v centrálním loterijním systému (videoloterní terminály). Stejně jsou i negativní socioekonomické důsledky užívání obou typů přístrojů, přičemž v obou případech je pociťují obce, na jejichž území se tato zařízení nachází. Tento fakt ostatně zcela jasně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 6. 5. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2315/12, kdy zopakoval svůj konstantní názor, že provozování výherních hracích přístrojů a obdobných zařízení je na samém okraji společensky akceptovaných aktivit, neboť je doprovázeno významnými negativními externalitami, ovlivňujícími situaci obyvatel a veřejný pořádek v dotčených obcích. Je zřejmé, že motivem pro rozšíření dopadu místního poplatku i na naposledy zmíněná zařízení byl i nárůst počtu videoloterních terminálů na úkor „klasických“ výherních hracích přístrojů a s tím spojená potřeba jejich regulace ze strany municipalit. Důvodem pro zpoplatnění videoloterních terminálů byl podle názoru krajského soudu zcela odlišný způsob sázení (zde celý proces není soustředěn do jediného místa), které se zcela vymyká stávajícímu pojetí výherních hracích přístrojů, při současné snaze podrobit tato zařízení

pokračování

regulaci ze strany municipalit. Přitom si však byl zákonodárce vědom rychlého technického vývoje v této oblasti, a proto zcela pochopitelně upřednostnil použití neurčitého právního pojmu, tedy obecnějšího pojmu před konkrétnějším, neboť všechna v budoucnu myslitelná technická herní zařízení tohoto typu by zákon stěží mohl kazuisticky vyjmenovat. Pojem interaktivní videoloterní terminál lze podřadit pod pojem *jiné technické herní zařízení*, užitý v ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích. Krajský soud přitom považoval tento výklad za jednoznačný a neotevírající žádný prostor pro vícery možný výklad, tzn. ani pro aplikaci zásady „*in dubio mitius*“.

K námitce stěžovatelky, že nebyly splněny podmínky pro vznik poplatkové povinnosti dle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, a sice, zda je toto jiné technické zařízení Ministerstvem financí *povoleno*, respektive *povolováno*. Krajský soud se ztotožnil se žalobcovým názorem, že pojem „loterie nebo jiná hra“ nelze zaměnit či ztotožňovat s pojmem „interaktivní videoloterní terminál“. Na rozdíl od žalobkyně však krajský soud vnímá ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích v celém jeho znění. Podle tohoto ustanovení ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny; použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Právě zákonodárcem použité sousloví *všechny podmínky provozování*, použité v souvislosti s povolováním, vede krajský soud k závěru, že tyto podmínky v sobě zahrnují nejen schválení všeobecného loterijního plánu, herních plánů, generálního návštěvního řádu platného pro všechna střediska či bezpečnostní směrnice, ale (v případě posuzovaného typu hry) právě i umístění konkrétních interaktivních videoloterních terminálů v přesně specifikovaném počtu, na přesně uvedených konkrétních adresách. Povolení *jiné hry*, kam spadá i žalobkyní provozovaná hra, je tedy nutné vnímat jako nedílný celek, jehož integrální součástí jsou podmínky jejího provozování. Zda výrok takového povolení zní „*povoluje*“ nebo „*schvaluje*“, není podle názoru krajského soudu podstatné, neboť je třeba vycházet z materiální podstaty takového rozhodnutí, a tou je změna (eventuelně doplnění) již vydaného rozhodnutí na podkladě změny podstatných okolností u žadatele o povolení k provozování loterie nebo jiné hry. Videoloterní terminály tedy podléhají povolení Ministerstva financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a proto spadají pod pojem *jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí*. Podléhají tedy místnímu poplatku podle § 10a zákona o místních poplatcích. Jelikož ani v tomto směru dikce § 10a zákona o místních poplatcích (ve spojení s § 50 odst. 3 zákona o loteriích) nevede při použití klasických interpretačních metod k dvojímu výkladu, z nichž by jeden bylo možno z hlediska stěžovatelky označit za příznivější, zásada *in dubio pro libertatum*, na jejíž dodržení stěžovatelka náležala, nedostala prostor pro svou aplikaci.

Stran námitek vůči formálním nedostatkům výroku napadených rozhodnutí krajský soud stručně uvedl, že není úkolem správního orgánu vyjmenovat všechna ustanovení, která byla v daném případě aplikována či jen pouze jakýmkoli způsobem dotčena (což by v případě těch procesních nebylo prakticky proveditelné), ale umožnit adresátovi daného rozhodnutí identifikovat právní normy, jejichž dispozice, příp. hypotéza, byla naplněna, a právní normy, z nichž plyne případná sankce. V daném případě bylo v záhlaví rozhodnutí správce poplatku vždy uvedeno, že rozhodl v souladu s § 155 d. ř., ve výrokové části napadených rozhodnutí pak bylo uvedeno, že žalovaný rozhoduje o

odvolání dle § 116 odst. 1 d. ř. Požadavek zákona by byl přitom naplněn i tehdy, pokud by žalovaný pouze konstatoval, že rozhodoval podle daňového řádu.

Krajský soud se též obsáhleji věnoval námitkám směřujícím proti výkladu § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích vedoucímu k závěru, že v případě videoloterních terminálů postačuje jejich povolení Ministerstvem financí a není již zapotřebí, aby bylo takové zařízení provozováno. S odkazem na příslušnou judikaturu (např. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 249/99) i za pomoci analogie s jinými zákonnými režimy ukládání povinností jiným provozovatelům dospěl krajský soud k závěru, že výklad stěžovatelky není správný a zpoplatnění tak podléhá každý povolený videoloterní terminál bez ohledu na skutečnost, zda je fakticky provozován, či nikoliv. Obce jsou oprávněny zakotvit určitý poplatek v méně invazní míře oproti rozsahu předpokládaném v zákoně, ale naopak nemohou zákonné hranice překročit, protože takovýto postup by musel být brán za porušení zásady vázanosti zákonem. Pokud se však žalobkyně rozporované obecně závazné vyhlášky přidržel doslovného znění ustanovení zákona, nelze jejich obsah nikterak relevantně právně zpochybňovat.

IV. Kasační stížnost

V kasační stížnosti podané z důvodů spočívajících v tvrzené nezákonnosti napadeného rozsudku (§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále „s. ř. s.“) a v tvrzené nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.), jakož i rozporu zjištěného skutkového stavu se správním spisem (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.), stěžovatelka namítala následující tvrzení, která Nejvyšší správní soud pro přehlednost sdružil do následujících bodů.

V první skupině námitek stěžovatelka tvrdila, že již prvostupňové rozhodnutí správce daně bylo nicotné. Podle názoru stěžovatelky není možné, aby správce daně rozhodl o existenci či neexistenci přeplatku na místním poplatku, aniž by měl k dispozici pravomocný platební výměr. Stěžovatelka přitom poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek č. j. 2 Afs 76/2011 – 62 a věc rozhodovanou rozšířeným senátem pod sp. zn. 2 Afs 68/2012, a dovozuje, že není-li vydán pravomocný platební výměr, není poplatek na daňovém účtu poplatníka předepsán a nelze pak rozhodovat o existenci přeplatku, resp. je takové rozhodnutí předčasné. Zároveň stěžovatelka nesouhlasí s tím, že by bylo možno vydat tzv. konkludentní platební výměr, přičemž poukázala na skutečnost, že žádný takový platební výměr ve věci vydán nebyl a není ani založen do spisu. Krajský soud tak zatížil řízení vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jelikož zároveň nezkoumal stav na daňovém účtu stěžovatelky a existenci přeplatku, dopustil se rovněž vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť před správcem daně byl porušen zákon v ustanoveních o řízení takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost.

Druhá skupina námitek se vztahuje k otázce existence povinnosti platit místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu za zařízení, která jsou koncovými jednotkami tzv. centrálního loterijního systému. Tuto otázku však neposoudil krajský soud správně. Podle názoru stěžovatelky totiž nelze místní poplatek za jí

pokračování

provozovaná zařízení a za interaktivní loterijní terminály a za vícemístná technická zařízení vůbec, vybírat. Stěžovatelka namítala, že videoloterní terminály ve smyslu koncových herních zařízení nejsou vůbec Ministerstvem financí povolovány, neboť rozhodnutí se vztahuje na loterii či jinou podobnou hru podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona prostřednictvím Centrálního loterijního systému pod obchodním názvem „MULTI LOTTO“, který je elektronickým systémem tvořeným centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály. V případě změny umístění koncových zařízení pak již Ministerstvo financí „nepovoluje“, nýbrž pouze doplňuje původní povolení ve vztahu k jednotlivým terminálům v herních střediscích. K povolování provozování jiného technického zařízení tedy nemá Ministerstvo financí pravomoc. Stěžovatelka nesouhlasí s názorem krajského soudu, že pokud Ministerstvo financí povolilo provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím centrálního loterijního systému, lze argumentací a maiore ad minus dojít k závěru, že současně povolilo i jejich provozování prostřednictvím jednotlivých koncových interaktivních videoloterních terminálů. Bylo-li úmyslem zákonodárce zpoplatnit vedle provozování výherního hracího přístroje i provozování jiného technického herního zařízení, měl tak učinit formou srozumitelnou, seznatelnou a neumožňující různý výklad, a zejména takovou, která koresponduje s příslušnými ustanoveními zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích. K tomu stěžovatelka ještě poukázala na novelu zákona o místních poplatcích č. 300/2011 Sb., která podle jejího přesvědčení potvrdila, že právní úprava po novele zákonem č. 183/2010 nebyla jasná a umožňovala vícero výkladů, a proto zákonodárce přistoupil k právní úpravě nové. V tomto ohledu je rovněž významná zásada in dubio pro libertate.

Ve třetí skupině námitek stěžovatelka zpochybnila výklad pojmu technické herní zařízení, které mělo podléhat zpoplatnění ve smyslu zákona o místních poplatcích. Koncové zařízení centrálního loterijního systému není schopno samostatně bez spojení s řídicí jednotkou jakoukoliv hru či loterii případnému hráči nabídnout či umožnit. V zákoně o loteriích ani v zákoně o místních poplatcích není žádným způsobem upraven pojem „jiné technické zařízení“. Má-li tedy být zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích stanovit, že Ministerstvo financí vydává povolení k provozování jiného technického zařízení či zařízení, které by pod tento pojem spadalo. Odlišná úprava zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích nedává případnému subjektu poplatku jednoznačnou odpověď, zda poplatkové povinnosti podléhá, či nikoliv, což je v rozporu s judikaturou Ústavního soudu vztahující se k základním principům právního státu. Krajský soud se nesprávně vypořádal s žalobními důvody, v nichž stěžovatelka poukazovala na nutnost použití zásady in dubio pro libertate v případě, že jsou možné odlišné výklady právní normy daňového práva. Stěžovatelka odkázala na řadu judikátů Nejvyššího správního soudu vztahujících se k principům nullum tributum sine lege a in dubio mitius.

Poslední čtvrtá skupina námitek se vztahuje k technickým aspektům provozovaných zařízení. Interaktivní videoloterní terminál je pouze jednou z částí centrálního loterijního systému, který představuje funkčně nedělitelné technické zařízení. Při srovnání s výherním hracím přístrojem lze zjistit, že tento pojem není – na rozdíl od výherního hracího přístroje – zákonem o loteriích vymezen. Stěžovatelka dovozuje, že jiné technické zařízení musí být nějakým způsobem příbuzná hracímu přístroji. Jelikož však

videoloterní terminál není ani kompaktním, ani funkčně nedělitelným technickým zařízením a není schopen sám o sobě sloužit k provozování loterií, jak požaduje zákon o loteriích, není možné ho podřadit pod pojem jiného technického herního zařízení. Interaktivní videoloterní terminál je pouze jednou z částí centrálního loterijního systému, který představuje nedělitelné technické zařízení, neboť řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na tomto terminálu.

Ze všech shora uvedených důvodů má stěžovatelka za to, že krajský soud nesprávně posoudil otázku existence přeplatku a nevypořádal se se všemi žalobními body, pročež požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k novému řízení.

Žalovaný ve svém **vyjádření** ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Námitky stěžovatelky považuje za opakování žalobních důvodů, přičemž se v plném rozsahu ztotožnil s napadeným rozsudkem krajského soudu.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. Důvody kasační stížnosti se opírají o § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřipustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

Stěžovatelka správně upozornila na řízení vedené před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 Afs 68/2012. Rozšířený senát se zabýval otázkou, zda má správce poplatku v situaci, kdy poplatník vyjádří nesouhlas s placením poplatku, povinnost vydat platební výměr a zda v případě nevydání takového platebního výměru dojde ke konkludentnímu vyměření místního poplatku, proti němuž lze platně podat odvolání. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka učinila zmíněnou otázku spornou i v nyní projednávané věci, předseda senátu usnesením ze dne 17. 6. 2014, č. j. 6 As 55/2014 - 39 řízení přerušil podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. do doby rozhodnutí rozšířeného senátu, jak ostatně i stěžovatelka navrhovala. Dne 24. 6. 2014 rozšířený senát rozhodl usnesením č. j. 2 Afs 68/2012 - 34 (citovaná rozhodnutí jsou dostupná z www.nssoud.cz). Z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud výrokem č. I. tohoto rozsudku rozhodl o pokračování v tomto řízení.

Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že **není důvodná**, a to z následujících důvodů.

V.A) Právní úprava

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné stručně připomenout relevantní právní úpravu, která na posuzovanou věc dopadá a která byla již několikrát dříve podrobně vyložena judikaturou správních soudů.

Podle ustanovení § 140 odst. 1, 2 daňového řádu platí, že *neodchyluje-li se vyměřovaná daň od daně tvrze daně daným subjektem, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem; to neplatí, pokud byl zahájen postup k odstranění pochybností. Platební výměr správce daně založí do spisu. Za den doručení platebního výměru daňovému subjektu se považuje poslední den lhůty pro podání daňového*

pokračování

přiznání nebo vyúčtování, a bylo-li daňové přiznání nebo vyúčtování podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně.

Podle ustanovení § 154 odst. 1 daňového řádu platí, že *přeplatek je částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu.* Podle ustanovení § 155 odst. 1, 2 daňového řádu platí, že *(1) Daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně, u něhož má vratitelný přeplatek, o použití tohoto přeplatku na úhradu nedoplatku, který má u jiného správce daně, nebo na úhradu nedoplatku jiného daňového subjektu u téhož nebo jiného správce daně, anebo na úhradu zálohy, jejíž výše se předepíše na debetní stranu osobního daňového účtu na základě uhrazené částky. Je-li této žádosti vyhověno, považuje se za den úhrady nedoplatku nebo zálohy den, kdy došla žádost správci daně. (2) Správce daně vrátí daňovému subjektu vratitelný přeplatek na základě žádosti daňového subjektu o vrácení vratitelného přeplatku, nebo pokud tak stanoví zákon. Správce daně vratitelný přeplatek nižší než 100 Kč daňovému subjektu vrátí jen ve výjimečných případech tak, aby byla zajištěna zásada hospodárnosti.*

Podle ustanovení § 1 písm. g) zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, s účinností do 14. 6. 2010 platilo, že obce mohou vybírat poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj. Od následujícího dne (tzn. od 15. 6. 2010) nabyla účinnosti novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., podle níž bylo změněno toto ustanovení tak, že obce mohou vybírat místní poplatek za *provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu.* V tomto znění platilo ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích až do účinnosti zákona č. 300/2011 Sb. Tento zákon nabyl účinnosti ke dni 14. 10. 2011 a změnil dikci předmětného ustanovení tak, že místní poplatek se vybírá za *provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál a herní místo lokálního herního systému.*

Zákonem č. 183/2010 Sb. bylo s účinností ode dne 15. 6. 2010 novelizováno též ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, podle něhož platilo, že *poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Obec není povinná poskytnout osvobození od tohoto poplatku.*

Vzhledem k tomu, že ve všech věcech spojených ke společnému projednání a rozhodnutých krajským soudem napadeným rozsudkem se jednalo o tvrzené vratitelné přeplatky na místním poplatku, které měly vzniknout v období od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2011 (viz k tomu specifikaci jednotlivých období rozhodných pro vydání napadených rozhodnutí žalovaného I. – VII. v bodě I. tohoto rozsudku), je pro posouzení věci rozhodná právní úprava zákona o místních poplatcích ve znění novely č. 183/2010 Sb.

Podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích dále platilo, že Ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona.

V. B) Závěry rozšířeného senátu

Rozšířený senát se v citovaném usnesení vyjádřil k problému vydání platebního výměru v obdobných případech placení místních poplatků a dospěl k následujícím závěrům obsaženým ve výroku citovaného usnesení:

„I. Správce místního poplatku má povinnost vydat platební výměr podle § 46 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, resp. dle § 139 či 147 odst. 1 daňového řádu, a řádně jej doručit, pokud nejpozději v poslední den lhůty, ve které byl poplatník povinen splnit ohlašovací povinnost (§ 14 odst. 2 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích), sdělil poplatník kvalifikovaným způsobem své pochybnosti a současně o vydání platebního výměru požádal, přestože místní poplatek ve stanovené lhůtě včas a ve správné výši uhradil.

II. V případě nečinnosti správce místního poplatku nedochází k vyměření místního poplatku podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatku, ani k vystavení platebního výměru dle § 140 daňového řádu.“

V souvislosti s druhým výrokiem rozšířený senát konstatoval následující:

„[54] Vyměření dle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků tedy není konkludentním, tj. mlčky učiněným, nýbrž výslovným, avšak zjednodušeným a interním, tedy navenek (mimo sféru správce daně) se bezprostředně neprojevuujícím způsobem vyměření daně. Předchází mu jednak úvaha správce daně o tom, zda se vyměřená daň odchyluje či neodchyluje od daně tvrzené a tato úvaha, resp. výše vyměřené daně, musí být stvrzena na zadní straně přiznání vyznačením podpisu příslušného pracovníka správce daně a otiskem úředního razítka.

[55] Daňový řád fikci vydání platebního výměru opustil, konkludentní vydání platebního výměru tedy vůbec nepřípadá v úvahu.

[56] Druhé otázce předkládajícího senátu, zda v případě nevydání poplatníkem požadovaného platebního výměru dojde ke konkludentnímu vyměření místního poplatku podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatku či § 140 daňového řádu, z výše uvedených důvodů přisvědčit nelze. Důsledkem eventuální nečinnosti správce poplatku nemůže být „fiktivní platební výměr“, o jehož zákonnost by se následně vedl spor. Požádá-li poplatník o vydání platebního výměru za podmínek uvedených v tomto usnesení, je povinností správce místního poplatku požadovaný platební výměr vydat.“

Nejvyšší správní soud při posuzování nyní projednávaného případu vycházel ze závěrů rozšířeného senátu, musel však rovněž zohlednit konkrétní skutkové okolnosti a zejména předmět přezkumu v posuzované věci.

Rozšířený senát byl veden zejména snahou o nalezení určitého způsobu přezkoumání správnosti poplatkové povinnosti v případě poplatníků, kteří nesouhlasí se svou poplatkovou povinností. V bodech 44 a 46 citovaného usnesení ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012 - 34 rozšířený senát uvedl, že poplatníka, který nesouhlasí se svou poplatkovou povinností, nelze nutit, aby se stal neplátcem a vydal se tak riziku zvýšení místního poplatku až na trojnásobek podle § 11 odst. 1 věty druhé (v současném znění § 11

pokračování

odst. 3) zákona o místních poplatcích, a že je naopak třeba nalézt způsob, jehož prostřednictvím se poplatník domůže přezkumu sporné poplatkové povinnosti.

V posuzované věci ze skutkového stavu zjištěného žalovaným i krajským soudem vyplývá, že stěžovatelka taktéž splnila ohlašovací povinnost a uhradila místní poplatek za jednotlivá období vůči jednotlivým správcům daně v odpovídajících výších. Dále ovšem stěžovatelka uplatnila v těchto věcech žádosti o vrácení přeplatku na uhrazených místních poplatcích podle § 155 daňového řádu, v nichž rozporovala svou povinnost místní poplatek platit. Posuzovaná věc tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu vykazuje oproti případu řešenému v citovaném usnesení rozšířeného senátu značné odlišnosti. V rámci rozhodování o žádosti o vrácení přeplatku za rozhodná období meritorně posoudily hmotněprávní povinnost stěžovatelky správní orgány ve dvou stupních a následně i krajský soud. Stěžovatelce tak nebyla upřena možnost právní ochrany stran přezkoumání zákonnosti poplatkové povinnosti, kterou i přes své výhrady, splnila. To, zda stěžovatelka na poplatcích zaplatila více, než kolik činila její zákonná povinnost, totiž závisí na hmotněprávním posouzení věci. V rámci řízení o navrácení přeplatku bylo tedy třeba určit, zda měla stěžovatelka povinnost místní poplatek za provozovaný přístroj uhradit, či nikoliv. Účelu zdůrazňovaného rozšířeným senátem, tedy přezkumu poplatkové povinnosti, tak bylo dosaženo. Závěry plynoucí z citovaného usnesení rozšířeného senátu tedy dopadají na jiný skutkový stav, než jaký je dán v případě stěžovatelky. Trvat na tom, aby hmotněprávní povinnost zaplatit místní poplatek byla přezkoumána v řízení o vydání platebního výměru, by bylo za situace, kdy byla tato povinnost plnohodnotně přezkoumána v řízení o navrácení přeplatku, pouhým formalismem (srv. obdobně právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 6 As 64/2014 - 39, který se týkal jiné obdobné věci téže stěžovatelky).

V.C) Posouzení kasačních námitek

Shora vyloženou optikou, která vychází z názoru rozšířeného senátu a související judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, nahlížel Nejvyšší správní soud i na posuzovanou věc.

K první skupině kasačních námitek Nejvyšší správní soud uvádí následující. Předně je třeba poukázat na to, že námitkou nicotnosti je třeba se zabývat i tehdy, pokud ji stěžovatel v kasační stížnosti výslovně nenamítne (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). K prvnímu okruhu kasačních námitek stěžovatelky, v nichž je tvrzena nicotnost prvostupňového rozhodnutí správce poplatku o nároku na vrácení přeplatku, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu řešila již obdobné případy, jako je nyní posuzovaná věc. Zejména lze odkázat na stěžovatelce známý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 113/2013 - 41. Stěžovatelka v této věci zvolila stejný postup (žádost o vrácení přeplatku podle § 155 daňového řádu). Pátý senát zde konstatoval: „V projednávané věci stěžovatel místní poplatky zaplatil, a posléze podal bez dalšího přímo žádosti o vrácení vratitelného přeplatku. Byť by tedy v intencích usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012 - 34, stěžovatel mohl nabýt přesvědčení, že správce místního poplatku v rozporu se zákonem nevydal jednotlivé platební výměry, správce poplatku v dané věci procesně nepochybil, neboť na základě konkrétní žádosti stěžovatele vedl

řízení dle § 155 daňového řádu o vrácení přeplatku, nikoli řízení o vydání platebního výměru. Správce místního poplatku ostatně nemohl postupovat jinak, než jak mu stanoví daňový řád, a tedy rozhodnout o podané žádosti ve smyslu § 155 odst. 1 daňového řádu, tzn. buď vratitelný přeplatek vrátit, nebo ji zamítnout. Pokud tak správce poplatku postupoval, nelze označit jeho rozhodnutí za nezákonné, tím méně za nicotné.“ Šestý senát se v posuzované věci s těmito závěry ztotožňuje (viz obdobně právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 6 As 64/2014 - 39) a není důvodu, aby se od nich odchýloval. Správce poplatku postupoval v souladu se zákonem, neboť se zabýval stěžovatelkou uplatněnou žádostí o vrácení přeplatku. V rámci tohoto řízení se správní orgány výslovně zabývaly existencí vratitelného přeplatku v závislosti na posouzení hmotněprávní povinnosti poplatků uhradit. Jelikož dospěly k závěru, že stěžovatelka byla k poplatku povinná, částky na kreditní straně osobního daňového účtu nepřevyšovaly předpis na debetní straně účtu, a tudíž nemohl vzniknout přeplatek ve smyslu § 154 odst. 1 daňového řádu. Tato rozhodnutí tak nelze považovat za nezákonná ani nicotná, což krom výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu dovodil i Ústavní soud (viz bod 17 usnesení ze dne 27. 11. 2013, sp. zn. III. ÚS 3343/13, srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2014 sp. zn. III. ÚS 2581/14, citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z nalus.usoud.cz). Nedůvodnost stěžovatelčiny argumentace o chybějícím podkladu pro rozhodování o vrácení přeplatku způsobuje rovněž nedůvodnost námitky, že krajský soud se dopustil vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ke druhé skupině námitek, v níž stěžovatelka zpochybnila oprávnění Ministerstva financí povolovat provoz jednotlivých koncových herních zařízení systému videoloterních terminálů, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Je třeba opět poukázat na řadu předcházejících rozhodnutí, v nichž Nejvyšší správní soud opakovaně potvrdil názor, že v souladu se smyslem a účelem povolování loterie je třeba vykládat pravomoc Ministerstva financí tak, že povoluje svým rozhodnutím nejen hru či loterii jako celek, ale také a především umístění koncových herních zařízení. Pokud stěžovatelka dále argumentovala gramatickým výkladem posuzovaného pojmu a zdůrazňovala, že zákonné ustanovení zmiňuje zařízení *povolena* Ministerstvem financí, pak ani tato její argumentace není důvodná. Dovozuje-li stěžovatelka, že koncové videoloterní terminály jsou přitom ministerstvem pouze *doplňovány do původního povolení*, nikoliv samostatně povolovány, čemuž odpovídá i dikce výroků rozhodnutí Ministerstva financí o změně umístění koncových zařízení herního systému, a proto se na ně nevztahuje režim „jiných obdobných zařízení“, je třeba uvést, že i tento argument stěžovatelky byl Nejvyšším správním soudem již v minulosti vyvrácen v jí známých rozsudcích. Nejvyšší správní soud plně souhlasí s názorem krajského soudu uvedeným v napadeném rozsudku, že pokud výrok takového povolení zní „povoluje“ nebo „schvaluje“, není podle názoru krajského soudu podstatné, neboť je třeba vycházet z materiální podstaty takového rozhodnutí (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013 - 39). Povolování „všech podmínek provozování“ v sobě zahrnuje nejen schválení všeobecného loterijního plánu, herních plánů, generálního návštěvního řádu platného pro všechna střediska či bezpečnostní směrnice, ale (v případě posuzovaného typu hry) právě i umístění konkrétních interaktivních videoloterních terminálů v přesně specifikovaném počtu, na přesně uvedených konkrétních adresách (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 43/2014 - 39, přístupný na www.nssoud.cz). Striktní jazykový výklad ustanovení zákona v kontextu s dikcí výroků rozhodnutí Ministerstva financí v tomto případě není v souladu s argumenty vyplývajícími z ratio legis dané právní

pokračování

úpravy, kterým citovaná judikatura dala přednost. Nejvyšší správní soud se proto v dané věci s uvedenou argumentací stěžovatelky rovněž neztotožnil a nepovažuje ji za důvodnou.

Ve třetí skupině kasačních námitek stěžovatelka na základě argumentace opřené o technický charakter videoloterních terminálů dovozovala, že koncové zařízení systému videoloterního systému není srovnatelné s výherním hracím přístrojem, a celá právní úprava zpoplatňování provozu těchto zařízení je tak nejednoznačná a neurčitá, přičemž je v rozporu se zásadami *in dubio pro libertate* a *in dubio mitius*. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud se podrobně a důkladně zabýval výkladem pojmu „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ a dospěl k závěru, že stěžovatelkou provozovaná zařízení pod tento pojem spadají. Tak postupoval i v případě vypořádání námitky porušení principu *in dubio pro libertate*, neboť konstatoval, že pro aplikaci tohoto principu nebyl prostor, protože výklad daného ustanovení byl jednoznačný. Krajský soud se v napadeném rozsudku zabýval i žalobní námitkou týkající se technických aspektů videoloterních terminálů, přičemž na základě výkladu relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že zpoplatnění podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka. Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud se dostatečným způsobem vypořádal s žalobními námitkami, rozsudek je dostatečně odůvodněný a jsou z něj jasné seznatelné úvahy, jimiž se krajský soud řídil, a nelze jej tudíž označit za nepřezkoumatelný. K tomu lze doplnit, že princip *in dubio pro libertate*, respektive *in dubio mitius*, nelze aplikovat na každý případ, kdy stěžovatel nabízí odlišnou interpretaci, než jakou provedly správní orgány a soudy. K aplikaci zmíněného principu je třeba přistoupit v případě, kdy je přítomen rovnocenný konkurenční výklad práva, nikoliv pouze výklad obtížně obhajitelný a formalistický (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu, týkající se stěžovatelky, ze dne 25. 7. 2013, č. j. 2 Afs 57/2013 - 34, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 5 Afs 116/2013 - 39 nebo ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 113/2013 - 41). Nejvyšší správní soud porušení principu *in dubio mitius* v nyní projednávaném případě neshledal, neboť stěžovatelkou předkládaný výklad byl obtížně obhajitelný a vykazoval rysy účelovosti.

I čtvrtá skupina kasačních námitek se týká tvrzených odlišností mezi centrálním systémem videoloterních terminálů a provozem výherních hracích přístrojů, z nichž stěžovatelka dovozuje, že videoloterní terminály nelze podřadit pod pojem „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích ve znění účinném od 15. 6. 2010. Tímto problémem se Nejvyšší správní soud zabýval zevrubně ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 - 26, v němž dospěl k závěru, že *z hlediska poplatkové povinnosti není rozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována. Stěžovatel nemá pravdu, když striktně rozlišuje mezi loterií či jinou podobnou hrou jako takovou a „kanálem“, jehož prostřednictvím je hra realizována. Stěžovateli lze nicméně přitakat potud, že správci poplatku nemohou při stanovení a vyměření poplatku svévolně vykládat určité zákonné pojmy. Tak tomu však v daném případě nebylo, protože správce poplatku i krajský soud vyšly pouze ze shora uvedené novely zákona o místních poplatcích a správně si vložily její dopad též na interaktivní videoloterní terminály. Pokud stěžovatel tvrdí, že interaktivní videoloterní terminály nelze zahrnout pod zákonné pojmy uváděné v zákoně o místních poplatcích, vychází při svém výkladu daných norem ze striktně technických parametrů, s čímž nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit. Interpretace normy nemůže vycházet pouze a jedině ze znalosti technických parametrů, protože pokud by byl*

připuštěn tento postup odporující základním východiskům podoby a interpretace právních norem, právě tehdy by se stávalo dotčené ustanovení nesrozumitelným. Navíc by byl před faktickým smyslem a účelem právní normy upřednostněn technický či odborný parametr, což musí Nejvyšší správní soud odmítnout. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu v plném rozsahu dopadají i na posuzovanou věc. Technické odlišnosti provozu videoloterních terminálů od výherních hracích přístrojů neodůvodňují jejich odlišnou kvalifikaci z hlediska poplatkové povinnosti, neboť ratio legis rozhodné právní úpravy pokrývalo jak výherní hrací přístroje, tak i jiná technická herní zařízení, mezi něž je třeba řadit i videoloterní terminály, jak citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu shodně potvrdila (ve svém nálezu ze dne 6. 5. 2013 sp. zn. IV. ÚS 2315/12, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>).

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal žádnou z námitek stěžovatelky jako důvodnou, a proto kasační stížnost proti napadenému rozsudku zamítl, jak je ve výroku II. uvedeno.

VI. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. ve výroku III tohoto rozsudku. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu Nejvyšší správní soud nepřiznal právo na jejich náhradu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu